

[Drachmann.]

les Flovhed over et aldeles negativt Resultat har trykket Signaturpenen i Haanden, dog først efter at man havde forvissat sig om, at den vedtagne Konvention i og for sig ingen reel Virkning kunde faa udover at gøre de stærke endnu stærkere og de svage endnu svagere.

Naar dette er det faktiske Resultat af det parlamentariske Europas aarelange Anstrengelser i Retning af at skabe økonomisk Forstaaelse, kan det ikke undre, at Initiativet paa disse Omraader for længst er gledet over til de mægtige internationale Karteller og Syndikater, som vi ser slaa Bro over de Lande- og Toldgrænser, som de storpolitiske Forsøg paa at skabe Forstaaelse og Folkeforsoning paa det økonomiske Omraade i Europa endnu løber Panden saa sørgeligt imod.

Disse Sammenslutninger er nemlig gaaet til Problemets Rod: Produktionens Regulering og Fordeling mellem Landene, og løser det gennem Centralisering. Den Vej, der foreløbig er angivet fra Genève, og som indeholdes i den foreliggende Konvention, betyder det stik modsatte: man løsner Mulighederne for Landenes Afsætning og lader i øvrigt alt være ved det gamle, kun under Henvisning til en Protokol, som er omtalt her i Dag af den højtærede Udenrigsminister, og som i Sandhed indeholder mangt og meget, men som dog er langt fra sin Realisering endnu.

Jeg skal ikke her komme ind paa en detaljeret Gennemgang af den foreliggende Konvention, men blot fastslaa, hvorledes den til Belæring for os og til eventuelt Stof for en ny Traktatkommissionsbetænkning med megen Tydelighed klarlægger Rangforordningen mellem de Stater, der har været kloge nok til i Tide at afslutte effektive Handelstraktater, og dem, som ikke har gjort det, men som alene har valgt at hage sig fast ved Mestbegunstigelsesprincippet Slæbetov, det, som har vist sig at være saa skrøbeligt, navnlig naar man ikke griber om det med tilstrækkelig faste Hænder.

Denne Rangforordning bestaar i, at de førstnævnte Stater saa at sige ikke underkaster sig andre Forpligtelser end dem, de har i Forvejen — thi det er jo Kærnen i denne Sag —, men omvendt forbeholder sig en hel Del Handlefrihed, medens de sidstnævnte kan faa Lov at konstatere, at den foreløbige Udgang paa Toldfreden, som man i sin Naivitet havde troet var en Afbygning af Toldsatserne, simpelt hen bestaar i en Stabilisering af alle de

Uretfærdigheder, som man har lidt under saa længe og klaget over.

Der gælder nemlig, som det ogsaa fremgik af den højtærede Udenrigsministers Forelæggelsestale her i Dag, helt forskellige Regler for de to Grupper Lande, og et Studium heraf vil tillige være et Studium af vort eget Lands handelspolitiske Afmagt, saa sandt som vi hører til Gruppe 2. Man kunde lige saa godt kalde denne Gruppe for: Klasse 2, hvis det ikke var, at Storbritanniens Tilstedeværelse hindrede en heri, men Englands Nærværelse i denne Klasse, som altsaa desuden omfatter Norge, Portugal, Holland og saa Danmark, er jo ganske vist allerede blevet godt udnyttet ogsaa i denne Sal i Dag for at vise, i hvor udmærket Selskab vi befinder os — jeg kunde for Resten her have Lyst til at indskyde det Spørgsmaal, hvorvidt den anden Gruppe da repræsenterer daarligt Selskab.

Men baade Henvisningen til dette gode Selskab og disse Paralleller med England er kun Talemaal, thi ingen vil eller kan for Alvor sidestille Danmark med Storbritannien, naar man tager Hensyn til dette Riges vældige Reserver, særegne Økonomi, verdensomfattende Struktur og alt det andet. Det samme gælder delvis Holland med dets mægtige Kolonibasis, og derfor tillader jeg mig at mene, at enhver Sammenligning mellem Holland og Danmark er umulig eller rettere værdiløs. Tilbage bliver reelt i denne Gruppe Danmark, Norge og Portugal, og jeg tror, at disse tre Lande, naar Konventionens Konsekvenser gaar op for dem, vil finde meget lidt Trøst i den fælles Skæbne.

For os i Danmark vil det tillige være og bør det være noget bittert at se den skandinaviske Enhedsfront, som man ellers i Genève og i øvrigt paa internationale Omraader trods al Forskel saa lykkeligt har kunnet hævde, her gaa i Vasken, fordi Sverige har ført en mere maalbevidst økonomisk Politik, som ogsaa har baaret Frugt i denne Sag, idet den har sikret Sverige den rette Placering i Genève indenfor Toldkonventionen, nemlig i Traktatlandenes Gruppe.

Maa jeg i Forbigaaende bemærke, at Traktatkommissionens Betænkning, som jeg senere skal komme tilbage til, indrubricerer Sverige blandt de Lande, som fører en udpræget Mestbegunstigelsespolitik, og tilmed ikke er fri for at indkassere Sveriges heldige Stilling i nogen Grad til Fordel for dette Princip. Det vil sikkert interessere Koncipisterne til denne Betænk-